

„Čemu?“ je dejal mladi komedijant. „To vas vendar ne bo spravilo dalje. Prostora je pod lipo za vse. Vsaka malenkost ne straši nas, ki moramo pogosto res kaj hudega prestati. V zadnjem mestu smo bili na takem kraju, da se niti obrniti nismo mogli . . . Le ostanite, saj vidite — pijan je bil . . .“

„Mene je sram ljudi“, je rekla Martina. Mladi komedijant se ji je čudno nasmehtnil, mahnil z roko in odšel k svojemu delu.

Komedijantovi otroci so dobro uro potem, oblečeni v pajace, hodili z bobnom po vasi, spremljani seveda od starih in mladih radovednežev, in naznanjali, da je zvečer v gostilni velikanska predstava . . .

Do večera ni bilo miru pod lipo. Komedijanti so razvlekli svoje stvari in prenesli nekaj potrebnih reči v gostilno, druge pa razložili pod lipo okoli svojega voza. S sosedi se niso sprijaznili; širokopleči komedijant je robato klel v vseh znanih in neznanih jezikih in premetaval svoje stvari z veliko nejevoljo; njegova žena je letala kot nevihta semtertja in podila otroke zdaj po vode, zdaj v štacuno, zdaj kam drugam; voznik je sedel pod lipo in kadil; govoril je s obojimi enako prijazno.

Mladi komedijant je bil prijazen in vesel; delal je vedno na tisti strani, kjer je stal voz z oslicami . . .

A tudi Martina je bila ves čas



KRISTUSA POKLADAJO V GROB.

„DOM IN SVET“ 1903. ŠT. 4.